

מי יצא לניו יורק

ברשות השידור מתחולל מאבק על תפיסת כתב הטלוויזיה בניו יורק. במקומו של יורם הונן המסיים את הקדנציה שלו בחודש אוגוסט הקרוב, מי שכבר אורז במודות הוא מנהל יחידת-החדשות של הטלוויזיה הן "שילון" המקווה לזכות בתפקיד, אחרי שמנכ"ל רשות השידור, יצחק ליבני, יחזור ארצה מסיוורילימודים. במידה שתאשר נסיעתו של שילון, ימלא את מקומו, ככל הנראה, חיים יבין, הנהנה מתמיכת העובדים ומסופולאריות רבה בציבור. זאת, למרות שיחסיו עם מנהל הטלוויזיה, ארנלן צוקרמן מתוחים למדי. אשר לרונן, עדיין לא הוחלט איזה תפקיד יקבל, וברשות השידור מתלוצצים שהוא יצורף לסיירת מנכ"ל — אותם עובדי דים בכירים שאינם בעלי תפקידים מוגדרים.

הליכוד יחליט כשבגין יחזור

ההחלטה על איש תפקיד מנכ"ל רשות השידור תיפול רק אחרי שראש-הממשלה, מנחם בגין, יחזור מביקורו בארצות-הברית. עד עתה לא הובא נושא מינוי מנכ"ל חדש לרשות לידי הכרעה, כיוון שבגין שא זה נמצא בעדיפות שנייה במרוצת המירוץ השוטפים. האפשרויות הן, כמובן, להחליף את יצחק ליבני, המקורב ל"שילון" עין פרץ, להאריך את כהונתו בתקופה נוספת, לפטרו ולאחר, או להניח לו לסיים את כהונתו. נראה שהאפשרות האחרונה — היא שתתקבל.

גליצ רוצים

פירסום בטלוויזיה

עם כניסת לוח-המישדרים החדש של גליציה לתוקפו מתכוון מפקד התחנה, מרדכי נאיר, לחדש את מאבקו על פירסום טוכניות התחנה בטלוויזיה. בין סקירת טוכניות הרדיו, עד היום לא נפלה, משום מה, הכרעה בנושא זה. למרות שבחודש פברואר האחרון החליט הוועדה-המנהל של רשות-השידור להכריע בנדון בתוך חודשיים, עברו יותר מארבעה חודשים, והעניין נידחה בלא פיתרון. המתנגדים לסקירת טוכניות גליציה הם אנשי-הרדיו, הטוענים כי רשות-השידור אינה צריכה לתת מחנה לתחנה המתחרה. כן קיימת התנגדות מצד הטלוויזיה. הטוענת כי סקירת מישדרי הרדיו גם היא רעה חולה שיש בדעתם לבטלה, ומשום כך אין כל צורך להוסיף עליה צרה חדשה.

תחרות חדשה - טי שרמט

רעיון חדש לפירסום טוכניות-רדיו יבוי צע בקרוב, באמצעות גופיות מודפסות. גם רשת ג' וגם גליציה מתכוונות להיטף גופיות-פירסומיות שימומנו. ככל הנראה, עלידי חברות-תקליטים, ככל הנראה יציגו גליציה את חולצותיהם באמצעות רשת השקפים, וכך יגיעו לתפוצה עצומה של החולצות החדשה. יש לציין שהרעיון אינו מקורי ונגנב מתחנת קול-השלוש, שהיתה הראשונה שהפצה בהצלחה את החולצות הנושאות את סמל התחנה.

אייבי ישבור צעצועים

מיבצע-השלום החדש של אייבי נתן יהיה שבירת צעצועי-מלחמה. אייבי מתכוון לערוך מיבצע-ראווה של שבירת צעצועים מסוג זה. אותם הוא מתחייב לרץ כוש מכל הגנות שתסכים שלא לסחור בעצמם בצעצועים מעין אלה.

רשת משדרים חדשה

הבעייה העיקרית של תחנת גליציה, עוצמת-השידור שלה, תגיע כנראה אל פיתרון הסביר אחרי שבועות הופעל בר חיסה משדר חדש, בעוצמה של 20 קילורט וטל לעומת 5 קילורט שהיה עד כה. משדר זה יזכה את כל איזור הגליל המערבי, וחלק גדול מעמק יזרעאל. באיזור המרכז הושלמה סוף-סוף, אחרי שנתיים וחצי הקמת האנטנה למשדר הופעל בתקופה הקבילה באנטנה בעלת עוצמה חלשה. משדר נוסף, בעוצמה זהה, מוקם והולך באיזור באר-שבע, ומשדר קטן יכסה את איזור אילת. זאת, נוסף על המשדרים הקיימים ברפידיים ובשארם.

ררות על תנאי?) הארווי ספיר ידגים קאראטה איכותי, ורפאל גיל יחזה את "תחנית מוגיה-אוירה" במדור סטאטיסטי מיוחד, שיעסק בנושאים שהסטאטיסטיקה מוגיחה בדרך-כלל, בגלל מיגבלות סקריות ותקציב, כגון: "אילו ניתנה לך בחירה חופשית — באיזו שעה היית רוצה ללכת לישון, ובאיזו שעה היית קם בבוקר?"

מפיק את ההגיגה כולה — חיים מלובן, מביים — חיים שירן ועורך ומגיש אבידן, כמובן, שגם מוסיף מנוולוגים מגוונים מעת לעת.

נעורים

בקצב גסיסה

מה אפשר לומר על נערה בת 18 שעוד לא התחילה לחיות? שום דבר, כנראה. זאת היתה מסקנתו של גדעון סאמט, שהשתדל הרבה והקדיש את טוכניתו, אדם לכל עת" (גלי צה"ל, מוצאי-שבת, 18.06) לחווה רוגן, תלמידת שמינית.

סיפור-אהבה עוד אין לה. חוץ מזה — יש לה כימעט הכל: חמישה מימילימודים בשבוע בגימנסיה הרצליה, אבא ארכיטקט ואמא מבינה, חבר בצבא-הקבע, דירת-גג במרכז תל-אביב, עם טלפון ושערי-נהיגה. רק דבר אחד חסר לה — בעיות. אין לה שום בעיות. בכלל.

למשל, אם תרצה לנגן — תלמד לנגן, ואפילו לכתוב סיפורים. במקום שמשם היא באה, היא למדה שכל מה שרוצים — משיגים.

הייתה-משפחה שלה מזכירים את "מישה" פחת שימחון" הזכורה לטוב. יחסיה עם החבר שלה תפורים לפי עצות המדורים המתאימים בעיתוני-הנשים.

ללא קרינה. סאמט נאבק קשות עם הטון הישנוני, הלא-איכפתי שלה, המנטר-להכל. אבל מסתבר ששום דבר לא

רתם. הלסם גם אינם "טלוויזיוניים". מוסינזן הוא בהחלט אישיות ציבועית ומעניינת. הוא גם "גבר לעניין" (כדיברי הקטנה, נכדתו של ארלווורוב, שאבא שלה לא מרשה לה לקרוא את הסמכה). הוא גם פוטוגני. וזה כנראה מה שמעניין את אטינגר יותר מכל.

אבל "בית אבא" של מוסינזן איננו טלוויזיוני. והקטע מבעברות הנגב נראה כמו פארסה מגוחכת על הדראמה של מילי-חמתי-העצמאות. המישדר הלך והתחמם ככל שהתקרב אל ההווה או המשיך בו. אולי מוטב פשוט לקצר או לבטל את השמאלץ המיותר הזה של ימי-הילדות-היפים, ולהגיע ישר לעניין. את הפרק המוקדם אפשר בשקט להשר איר לסינטי-פירסומת של בנק לאומי, ואפילו שם זה נראה מגוחך.

מולטיוויזיה ואיך

אוכלים את זה

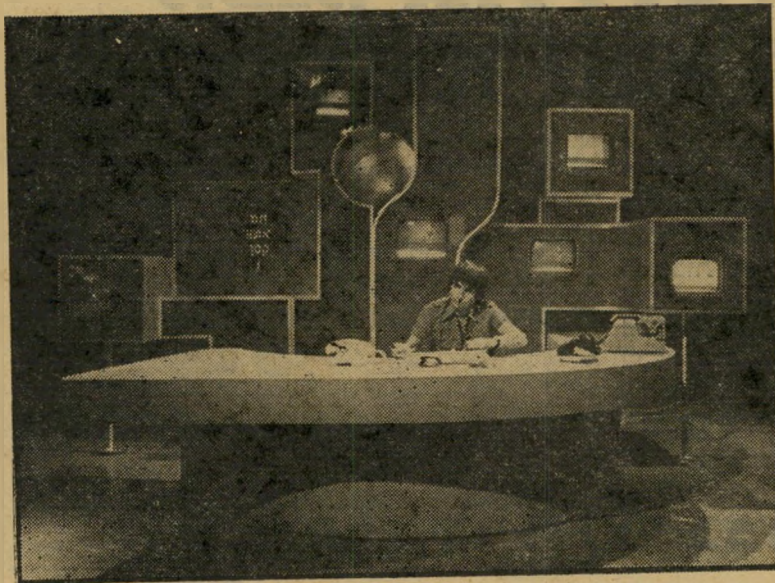
"מולטיוויזיה" היא טוכניתו החדשה שיה החדשה של דויד אבידן, שתוקרן לי ראשונה ביום ו' הקרוב, ב-22.10. ביום א' שלאחריו כבר יתחילו, ללא ספק, הוויכוחים והתגובות.

אבידן מומחה בלהרגיז. יש המתרגזים עליו לפני שמעמו אותו בכלל. שפתו אינה שווה לכל נפש. נושאים מתוחכמים ומרקורים, לפעמים יותר מדי, אך על דבר אחד מותר להתנבא כבר עכשיו: משעמם זה לא יהיה.

מולטיוויזיה מוגדרת על-ידי אבידן עצמו (ולא בקצרה), כ"טוכנית-ניסויי חודשית לענייני אמנות, תיקשורת, טכנולוגיה של האמנות, וכן למיגזון נושאים נלווים המשיקים, במשירי או בעקפיו, לענייני-אמנות, יצירה וחשיבה".

ביקצור — הכל.

המוקד החותמי של הטוכנית יהיה שול-

אבידן והשדחן הבריוני

מתי אתה רוצה ללכת לישון?"

מעניין אותה במיוחד, לא מקפין, לא מרגיז.

בתחילה, העורך כימעט שלא התערב. הוא השמיע קטעי הווי רדיופונים מחיי הבית ומבית-הספר. אחר-כך התחיל לשאול שאלות פרובוקטיביות, מתוחכמות, על "אהב" בה" ודברים שכאלה. אלא שגם זה לא עזר, ובעיקר — לא הגביר את הקצב.

התשובות זרמו להן באיטיות, בפשטנות, בבנאליות משעממת עד להפחית. הנאיביות של חוזה רוגן היתה חסרת כל יופי. גם נעורים לא קרנו ממנה.

אמא ואבא שלה נשמעו צעירים יותר, תוססים יותר מבתם בת ה-18. היא עצמה גססה בשקט ובאיטיות אל תוך המיקרופון נים, ולא נודע כי באה אל קירבם.

תנהגשה מיוחד, מעין "שולחן-מנהלים" מדע-בידיוני" מוקף מוניטורים (משגוחים) שאופיים החותמי ישקף את מהות המישדר מבחינת טכנית (ריבוי אירועים ברצף וריבוי אירועים בתוך המסך עצמו — ראה תמונה).

דיון דחין. יהיו גם הרבה "קלוא-אפים", הרבה פרובוקציות והרבה מדורים קבוי עים. תצהירים, למשל, השבוע בתקריב אריה זקס (על השיעמום בישראל) וגבי ריאל מוקד. משוררים יקראו ומנגנים ינגנו. הצעיר עודד פינגרש יציע הצעות משלו ליעוצי האדם בגלריה אולפנית". המשררת דליה רביבוביץ, דליה הרץ ויונה וולך יעלו ב"דיון לחץ" על בעיית שיחזור האשה בספרות העברית ("משוח-

תעודה

בלי תעווה

ביום החמישי שעבר קרה דבר מוזעזע: נערה, שעמדה במרכז המישדר תעודה — התאבדה לפני השידור. השידור בוטל (ראה עמודים 28-29)

סירטה של ליהי חנוך עסק בנושא חשוב מאד ורגיש מאד: סיפוריה של נערה ש"הידרדרה לונות ומאמציה לשוב ולהשיג תלב בחברה ה"הגונה". המאמצים לא הוכתרו, כנראה, בהצלחה מלאה, ואימתה הנוראה של הנערה מפני חישוף והותה מעידה על כך יותר מכל.

אלא שלא הטלוויזיה הרגה אותה. טעות היא לחשוב כך. הטלוויזיה היתה רק פסיק נוסף בדרך אכזרית שלא נסתיימה — וחבל שנסתיימה כך.

הסיום הזה הוא חלק מן התעודה. אולי חלק מוזעזע ואכזרי — אך החשוב והמשכנע מכולם.

לדעתי, מיצווה היתה לשדר את הטוכנית כמות שהיא — עם הסיום הזה. טלוויזיה איננה רק סינרטי-ידיים-מודרך באתרי-נופש. אם הולכים בדרך נועזת ומאמינים באמת שהמטרה חשובה — צריך גם להניח וללכת עד הסוף.

סוף הדרך

בטלוויזיה

יש משהו מפתח בחיים שכאלה של עמוס אטינגר. ממש כמו קבלת פרס נובל: אתה מקבל אותו ויודע, שכבר עברת "את הגיל". שהכל כבר היה, שהגיעה עת סיר-כומים. לא תמיד זה נכון, כמובן, לפעמים, כמו להכעיס, האדם עוד פעיל, וי תוסס, ועושה דברים ועתידו מעניין יותר מעברו.

אך עמוס אטינגר אוהב יותר את מה שהיה, לא עוסק בעתידנות ובעצם גם לא בעכשיו. הוא טרח אומנם להעציר מפעם לפעם, שיגאל מוסינזן (חיים ש"כאלה, 26.6.77) מתרענן ומתחדש ללא הרף, אלא שהערות הללו לא נתמכו ברצינות כלשהן ובסוף-הכל ציירו את כוכבי הטוכנית כמין עוף מיתולוגי קדמוני. הי ראייה הנוכחת היחידה היתה אשתו הצעירה של מוסינזן שחייכת בשקט וגר-אחה ממש כמו ספר חסמבה טרי וחדש, ישר מן הדפוס. אך המנחה שכח להזכיר את העיקר, אחת עיקר שנולד למחרת שידור הטוכנית — בתם החדשה של הנוג, תוספת נשית נדירה לשבט מוסינזן העניף (ראה עמודים 12-13).

אטינגר מתעקש לשמור על המתכונת ההיסטורית-נוסטלגית של הטוכנית. מתכוון גת הגומרת לו את הכוכבים של עוד כטרם פצו את פיהם. גיחה רדודה אל בית אבא, אל בתים קטנים בשכונות נושנות, אל הגננת או אל המורה הישישה והר חיונית וכל זאת כדי להוכיח שאלה הם חיינו של מי שעבר כבר דרך ארוכה ארוכה. אפילו טופול הזדקן אצל אטינגר בשלושים שנה לפחות.

השיעמום הגדול. נוסטלגיה היא דבר מסוכן. זה מלטיף, מרגיע, מנחם ומרדים. בארץ, משום-מה, מתים על נוסטלגיה. הי רדיו והטלוויזיה מלאים ב"שיבה למקור רות". אולי משום שזה טוב ליהודים, מעיד על "שורשיות" ועל "מקורות". אבל בדרך-כלל, זה פשוט משעמם. נוסטלגיה גם הולכת בדרך-כלל עם סנטימנטליות: הקטע על נפילת הבן היה מיותר, מבין, מרגיז.

בסך-הכל, יגאל מוסינזן של "אחרי-כך" ושל עכשיו — מעניין יותר ומגוון יותר מאשר היה בגיל שש, והרבה פחות סנטימנטלי מעמוס אטינגר. אולי איננו סופר טוב משהיה. אולי נמצא מי שחושב שאוב הוא סופר טוב בכלל. אך הרי ברור כי לא זאת אמת-המידה לבחירת כוכבי חיים שכאלה, ש"אינה מתיימרת להיות טוכנית תרבותית אמנותית. סופרים עמוקים ונוודעים ממו-סינזן לא יגיעו לעולם אל המסך הקטן, פשוט משום שלא "היהם" עיקר אלא יציר